

[Povl Brøndsted]

forsøg på bare at leve op til nogle regler, uden at der altid vil være den saglige vurdering bag. Jeg mener næsten, at en lovgivning på dette område kunne opfattes som en diskriminering – i nogle tilfælde af mænd, i andre tilfælde af kvinder.

Derimod tror jeg, det er vigtigt, at vi alle sammen inden for vore politiske partier arbejder ganske bevidst med ligestilling i vore forskellige organer. Jeg tror, det er meget afgørende, at vi også fra politisk hold over for de mennesker fra organisationerne, vi træffer, gør opmærksom på, at vi ønsker at få denne ligestilling frem, men det skal vokse op.

Jeg tror, jeg kan trøste de utålmodige radikale med, at udviklingen allerede er godt i gang. Jeg synes, der er sket meget i de forløbne år. Måske ikke mest dér, hvor det er det offentlige, der har skullet udpege personer til udvalg, men når vi ser ud over landet i bestyrelser, i råd. F.eks. har jeg lagt mærke til, når jeg har været ude til menighedsråd, at det er et af de steder, kvinderne er stærkt repræsenteret. Også i skolenævn ser vi, at kvinder er stærkt repræsenteret. Det er meget tit, at man måske dér kunne ønske en modsat kvotering.

Jeg tror, der er en udvikling i gang, og jeg tror, vi skal vente med en lovgivning. Det skal være min trøst til os alle sammen, der lider af utålmodighed, at jeg ikke tror, vi kan undgå, at det i de kommende år vil gå stærkt med at få kvinder ligeligere repræsenteret i de forskellige udvalg og nævn og i øvrigt i alle andre folkelige og valgte organer.

Ebba Strange (SF):

Hr. Povl Brøndsted startede med at fortælle, hvor langsomt det var gået – det står jo i bemærkningerne til det radikale beslutningsforslag – og sluttede med, at det nok skulle komme til at gå hurtigere nu.

Jeg vil godt erklære mig som den første, der blankt slutter op bag de radikales tanker, fordi jeg tror, vi bliver nødt til at gøre noget ekstraordinært, hvis vi vil have sat lidt mere fart i den udvikling, som vi helt åbenbart alle sammen er enige om er gået for langsomt. Vi kan jo ikke udtale os præcist om, hvad der vil ske i fremtiden.

Statsministeren var også meget velvillig og advarede ligesom senere ordførere mod (den

direkte kønskvotering, som ligger i det radikale venstres forslag.

Jeg tror nok, jeg er den eneste her i salen, der repræsenterer et parti, som faktisk kender kønskvoteringsmodellen fra den almindelige, daglige hverdag. Vi har haft den i socialistisk folkeparti siden 1977, når vi har skullet vælge til partiets interne organer. Det er da klart, at i de første par år skabte det nogle problemer. Det skabte problemer af forskellig art, f.eks. at det ikke altid var lige let at finde de kvinder, der kunne fylde op. Efterhånden som vi har levet med den i et par år, skaber den os ingen problemer, og vores erfaring er, at vi har fået en anden form for debat og nogle andre vinkler ind i vores forskellige interne udvalg og grupper. Det har givet præcis den udvidelse og den værdiforøgelse af arbejdet, som vi forventede det ville give, og som jeg med glæde konstaterer at ordførerne i dag også tror det ville give, hvis man indførte det i de offentlige råd, nævn og udvalg.

Vi har også diskuteret i socialistisk folkeparti: hvordan overfører man nogle af disse modeller til det offentlige? Jeg synes, det er en spændende model, det radikale venstre har fundet, nemlig den model, der siger, at når man fra en organisations side skal indstille til et udvalg eller et nævn, så indstiller man to, én af hvert køn, og så er det det organ – altså det ministerium, den kommunalbestyrelse el.lign. – der skal nedsætte udvalget, der så sammensætter det endelige udvalg, råd eller nævn.

Jeg tror, det er en model, der kan bruges, og jeg synes, det er en model, som det kunne være kolossalt spændende at prøve. For det er jo rigtigt, som statsministeren sagde, at i de politiske forsamlinger, folketinget, byrådene, amtsrådene, er det gået rimelig godt. Vi er vel oppe på omkring en fjerdedel kvindelig repræsentation. Selvfølgelig er det ikke nok. Vi skulle gerne nærme os de 50 pct. Men i forhold til så meget andet er det dog gået rimeligt.

Men ser vi os omkring ikke bare i de råd og nævn og udvalg, som vi nævner nu, men også i de organisationer, som bliver bedt om at udpege repræsentanter, så har vi en kolossalt skæv kønsfordeling. Derfor er det nok ikke altid bare af ond vilje, men også fordi det er mænd, der sidder i ledelsen af de organisationer. Her kunne jeg godt tænke mig,